

AFSCHRIFT

GWATH-BRENNER, 29.6.1949.-

Waarde vrienden,

Archief Philip Staal

Dat het leven hier zeer snel gaat, bewijst, dat ik er nog steeds niet toe ben gekomen iets van ons en de kinderen en onze belevenissen te vertellen. Laat ik bij het belangrijkste beginnen nl. dat al onze kinderen in prima conditie zijn en zonder uitzondering tevreden en gelukkig.

Hoe zou het ook anders kunnen. De kibboets hier behoort tot een van de beste en grootste van ons land en de verzorging van de kinderen is in alle kibboetsiem over het algemeen en in deze in het bijzonder, uitstekend.

Onze eerste 7 weken waren zeer onprettig. Direct na de aankomst gingen we gezamenlijk naar een "Beth-Oliem" dit is een voorlopig kamp van nieuwe immigranten. Deze kampen zijn, door de verscheidenheid van zijn bewoners en het gebrek aan leiders enz. enz. zeer slecht. Alhoewel eten, drinken, slapen enz. goed genoemd kan worden. Een groep Hollanders, die tot voor 1 maand in Gezer op Hachsjarah waren en nu zelfstandig in Ben Schemmen zijn, en over enige tijd op "Hitjaschwoek" gaan, wilden zo graag, dat Bertie-Otto en Lea, bij hun groep zouden komen. Na veel overleg, informaties enz. is de weegschaal naar die kant doorgeslagen, en (speciaal ook op aandrang van deze kinderen zelf) zijn de "3 groten" na - 5 dagen naar deze Hollandse groep gegaan, waar zij reeds vele vrienden hadden, en thans, door de hele groep, niet alleen aanvaard worden, maar bemind en gewaardeerd als een stel beste "haweriem". Deze "3 groten" zijn dan nu ± 4 maanden in deze "Kwoetsah" en daar wij zeer regelmatig contact met elkaar hebben, dus steeds met alles op de hoogte zijn (bijna elke Schabbath zijn zij hier, of wij daar) kunnen wij oordelen en zo nodig waken over hun wel en wee. Ik kan dan ook met volle overtuiging mededelen, dat deze drie hun bestemming hebben gevonden en stralend zijn van geluk. Zij zijn er zich van bewust nog moeilijke jaren tegemoet te gaan, maar de geest die in deze uit ± 60 mensen bestaande groep heerst, is zo goed en op elkaar ingesteld, dat zij dit verkiezen boven het gemakkelijker leven in onze "rijke" Kibboets. Zij worden nog als jeugd beschouwd en werken halve dagen en leren halve dagen.

Wat was het goed, dat ik, ten eerste met mijn vrouw aan ons oorspronkelijk reeds in 1945 genomen besluit, vastgehouden heb, nl. om onder elke omstandigheid, alleen en uitsluitend tesamen met de kinderen naar Israel te gaan en bij hen te blijven; ten tweede, dat ik door mijn voogdijschap, te zeggen had, wat er met de kinderen moest gebeuren. De 7 weken in dat kamp zouden zonder behoorlijk toezicht, voor hen slechte gevolgen gehad hebben. En dat wij daar 7 weken zaten was de reden, dat ik weigerde, dat de kinderen, zonder ons en mogelijk naar verschillende Kiboetsiem gebracht zouden worden. Ons geduld en ons vasthouden aan ons doel, is beloond geworden met het mooiste wat men kan verwachten en dat is alle 11 kinderen met ons samen in Gwath-Brenner. Buitenstaanders kunnen moeilijk de draagwijdte ervan beoordelen. Insiders echter wensen ons allen geluk met dit resultaat. Hoe de kinderen (en wij ook) hier ontvangen zijn en behandeld en geëerd worden, is moeilijk te beschrijven en wordt ook te lang. Over deze ontvangst schreef ik uitvoerig aan mevrouw Rindert, Gr, Marktstraat 24, Den Haag. Zo hier interesse voor is, zal zij die brieven wel ter lezing afstaan. Ik zelf werk in de grante velden, voel me evenals mijn vrouw erg tevreden en gelukkig, dat ons werk in Holland bekroond is met het leven hier tesamen met de kinderen. Kitty en Ingrid spraken wij ook en maken het best, doch hebben weinig contact met hen.

Vriendelijke groeten aan alle vrienden en medewerkers in de periode liggende tussen 1945 en 1949.-

w.g. Leo Levin.